

Η μαρτυρία των αποστόλων για την Ανάσταση του Χριστού

+Επισκόπου Νικοπόλεως Μελετίου

Κάθε άνθρωπος, όταν του μιλάνε για ανάσταση νεκρών, όσο και αν είναι εύπιστος, δυσκολεύεται να δεχτή τέτοιες ιδέες.

Μα, αν συμβή και να του επιστήσουν την προσοχή, πως κινδυνεύει να πέση και θύμα απάτης, τότε σταυροκουμπώνεται! Και όσο κι αν είναι εύπιστος, γίνεται πιο δύσπιστος. Θυμηθήτε και τον άπιστο θωμά! Και διερωτάται:

- Μήπως δεν αναστήθηκε ο Χριστός;
- Μήπως μας απατούν οι απόστολοι;

Πόσο εύκολο να οδηγηθή κανείς στις σκέψεις αυτές! Αλλά και τι τραγικό, να μην ξέρη να τις ξεδιαλύνη! Αφού

α. το ζήτημα, αν πιστεύω στην ανάσταση, είναι το πιο βασικό στην ζωή μας (βλ. εισαγωγή παρ. 3-4), και

β. ανάσταση νεκρού μπορεί να γίνη μόνο με την δύναμη του θεού.

Για να βοηθηθούμε να τις ξεδιαλύνωμε, ας θυμηθούμε, ότι οι άνθρωποι συνήθως απατούν•

- ή για χρήματα (= υλικά αγαθά),
- ή για ηδονές και απολαύσεις,
- ή για δόξες και τιμές.

Μπορούμε να υπαγάγωμε τους αποστόλους σε κάποια από αυτές τις

κατηγορίες απατεώνων;

Λαχτάρησαν για χρήματα, για απολαύσεις, για τιμές; Πώς έζησαν;
Πώς απέθαναν;

Αυτά μιλάνε πιο εύγλωττα και πιο πειστικά από τις εξυπνάδες των στοχαστών.

Η ειλικρίνειά τους

Όποιος ψάχνει για δόξες και τιμές, κρύβει τα ελαττώματά του, παρουσιάζει τις αρετές του και βρίζει τους άλλους. Έτσι εξυψώνεται.

Οι απόστολοι παρουσιάζουν όλα τους τα ελαττώματα. Μιλούν ήρεμα για τους εχθρούς τους με λόγια τιμητικά• δεν βρίζουν. Δεν κακολογούν κανένα!

Ο Πέτρος ήταν ο έξαρχος των αποστόλων. Πρωτοκορυφαίος. Μα δεν ευρίσκομε πουθενά στις άγιες Γραφές καμιά εξιδανίκευση της προσωπικότητός του. Δεν πλάθεται για αυτόν κανένας φωτιστέφανος δόξης και αγιότητας. Αντίθετα, οι ελλείψεις του, οι αμαρτίες του, τα λάθη του, τα ελαττώματά του, όλα «στη φόρα» όλα στο χαρτί! για πάντα!

• Δεν κατάλαβε κάποτε μερικά λόγια του Χριστού. Ο Χριστός τον ωνόμασε «χοντροκέφαλο» (βλ. Ματθ.15,16)!

• Προσπάθησε να εμποδίσει τον Ιησού, να μην πάει να σταυρωθεί. Ο Χριστός τον απεκάλεσε «Σατανά» (Ματθ. 16,23)!

• Αρνήθηκε τον Χριστό από δειλία. Τον βλασφήμησε. Και τον «αναθεμάτισε» (Μάρκου 14,71, Ματθ. 26,74).

Όλα του τα μελανά σημεία – όντως μελανά – στο χαρτί!

Και αντίθετα, των εχθρών τους παρουσιάζουν όλα τα φωτεινά σημεία!

Περιγράφουν λεπτομερώς όλους τους ηθικούς προβληματισμούς του Ηρώδη (Μαρκ. 6,26, Λουκ. 18,23) του Πιλάτου (Ματθ. 27,15-26, Λουκ. 23,20, Ιωάν. 18,28-19,16), του Καϊάφα (Ιω. 11,50). Όποιος διαβάζει το Ευαγγέλιο αισθάνεται συμπάθεια για τους δυστυχείς αυτούς ηγέτες, που έχοντας καλή διάθεση δεν μπόρεσαν να ξεκαθαρίσουν μέσα τους ένα απλό πράγμα: ότι οι ηθικοί προβληματισμοί δεν αρκούν.

Οι απόστολοι δεν βρίζουν κανένα! Ούτε τον αχάριστο λαό• ούτε τους αρχιερείς• ούτε τους άρχοντες.

Κάτι ακόμη πιο σημαντικό. Δεν έχουν αγωνία να εξιδανικεύσουν το κέντρο του κηρύγματός τους, τον Ιησού Χριστό. Περιγράφουν με ρεαλισμό την αγωνία του Χριστού μπροστά στον θάνατο (Λουκ. 22,44). Με τον ίδιο όμως ρεαλισμό περιγράφουν και την όντως μεγαλειώδη γαλήνη και ηρεμία του αγίου Στεφάνου, την ώρα που τον ελιθοβολούσαν (Πραξ. 7,54-60). Ο Στέφανος φαίνεται πιο μεγαλειώδης από τον Χριστό! Αυτό δείχνει ότι:

- Γράφουν με οδηγό την ιστορία, όχι την καρδιά τους!
- Γράφουν αυτά που είδαν, όχι εκείνα που εμείς φανταζόμαστε ότι ποθούσαν!

Πόση ειλικρίνεια! Τι εκπληκτικά μοναδικό παράδειγμα! Μέσα σε ένα ατέρμονα ωκεανό περιπτώσεων, πού:

- οι φίλοι βλέπουν μόνο φωτεινά σημεία• και λιβανίζουν!
- οι εχθροί βλέπουν μόνο σκιερά σημεία• και υβρίζουν!

Τα σημεία αυτά είναι πολύ θετικά για τους αποστόλους. Δείχνουν ειλικρίνεια, που εμπνέει εμπιστοσύνη.

Τι εκέρδισαν• τι απόλαυσαν.

Οι άνθρωποι απατούν για κέρδη, οφέλη, απόλαυση, ηδονή, δόξα, τιμή, καλή και άνετη ζωή.

Τι από αυτά απόκτησαν οι απόστολοι στην ζωή τους;

Η απάντηση είναι: Φτώχεια. Πείνα. Ξύλο. Διωγμούς. Φυλακίσεις. Πίκρες. Βάσανα. Και επονείδιστο θάνατο.

Ο Απόστολος Παύλος γράφει:

«Ο θεός εμάς τους αποστόλους μας έβαλε, σε όλη μας την ζωή να μοιάζουμε με καταδίκους σε θάνατο, που περιμένουν την εκτέλεση• σαν να είμαστε οι χειρότεροι άνθρωποι του κόσμου! Μέχρι την στιγμή αυτή δεν έχουμε όχι να διασκεδάσωμε, αλλά ούτε να φάμε. ούτε να πιούμε, ούτε να ντυθούμε! Έχομε καταντήσει καρπαζοεισπράκτορες. Τρέχομε από τόπο σε τόπο. Και ζούμε με τον ιδρώτα μας. Με τον κόπο των χειρών μας. Μας βρίζουν. Μας κατατρέχουν. Μας βλασφημούν. Καταντήσαμε τα σκουπίδια του κόσμου. Ζούμε με την κοινή καταφρόνηση όλων. Σαν να είμαστε

καθάρματα» (Α΄ Κορινθ. 4,9-13)!

Κάπως έτσι έζησαν οι απόστολοι, που επήγαν να κηρύξουν το Ευαγγέλιο στα πολιτισμένα μέρη του ελληνορωμαϊκού κόσμου!

Εκείνοι που επήγαν στην Σκυθία, στην Αιθιοπία και στις Ινδίες, πόσο χειρότερο θα υπέφεραν!

Δεν είναι υπερβολή να ειπούμε: Έζησαν σαν σκυλιά!

Και πώς απέθαναν; Σαν κακούργοι!

Όλοι με οικτρό θάνατο. Και όλοι προτίμησαν τον θάνατο, παρά να αρνηθούν την πίστη τους: Ότι ο Χριστός είναι ο θεός. Ότι σταυρώθηκε για μας. Ότι ετάφη. Ότι ανέστη εκ νεκρών. Ότι κάθεται εκ δεξιών του Πατρός. Ότι θα έλθη πάλι, να κρίνη ζώντας και νεκρούς.

Αρκούσε να αρνηθούν αυτήν την πίστη, όχι μόνο για να γλυτώσουν τον θάνατο, αλλά και να ζήσουν ζωή ανέσεως και χαράς. Μα όλοι προτίμησαν τον θάνατο. Όλοι!

Και τι θάνατο;

- Τον Πέτρο• τον εσταύρωσαν!
- Τον Ανδρέα• τον εσταύρωσαν.
- Τον Ματθαίο• τον έκαυσαν ζωντανό σε ένα καμίνι.
- Τον Ιάκωβο• τον έσφαξαν με μαχαίρι.
- Τον Σίμωνα• τον Ζηλωτή τον εσταύρωσαν.
- Τον Φίλιππο• τον εκρέμασαν ανάποδα.
- Τον Ιάκωβο τον του Ζεβεδαίου• τον έσφαξαν.
- Τον Βαρθολομαίο• τον εσταύρωσαν.
- Τον Ιούδα τον θαδδαίο• τον εσκότωσαν με τόξα.
- Τον Θωμά• τον εσκότωσαν στο σημάδι με τόξα.
- Τον Ματθία• απέθανε από βασανιστήρια.

Ο μόνος που πέθανε φυσικό θάνατο είναι ο ευαγγελιστής Ιωάννης ο θεολόγος.

Και απέθαναν όλοι ήρεμα.

- Χωρίς να ζητούν εκδίκηση.
- Χωρίς να υψώνουν τις γροθιές τους, εναντίον των βασανιστών τους.
- Χωρίς να καταρώνται.

Αντίθετα.

Συγχωρούσαν ολοψύχως τους εκτελεστές τους.

Και προσεύχονται για αυτούς, γεμάτοι αγάπη.

Γράφει ο μεγάλος Γάλλος Χριστιανός Φιλόσοφος Βλ. Πασκάλ:

Je crois volontiers les histoires, dont les témoins se font éborgés! Δηλ. αποδέχομαι άνετα τα γεγονότα εκείνα, για τα οποία, εκείνοι που τα είδαν, δέχθηκαν να πεθάνουν με μαρτυρικό θάνατο.

Και γιατί επροτίμησαν να πεθάνουν;

Για να μην προδώσουν την αλήθεια, που τους εφάνέρωσε ο Χριστός. Για να φτάσουν στο βραβείο της «άνω κλήσεως», δηλ. στην αιώνια ζωή στην βασιλεία του Θεού.

Με επίγεια κριτήρια κοντά στο Χριστό οι απόστολοι εκέρδισαν:

- ατιμία και καταφρόνηση•
- κατατρεγμούς και ξυλοδαρμούς•
- ταλαιπωρίες και στερήσεις•
- επώδυνο και επονείδιστο θάνατο!

Αν δεν εμπιστευθούμε στους αποστόλους, σε ποιόν θα εμπιστευθούμε;

Άραγε θα εύρωμε, όσο και να ψάξωμε, άλλον άνθρωπο με τόση ειλικρίνεια και φιλαλήθεια, όσο οι άγιοι απόστολοι;

Τι κρύβεται από πίσω.

Ναι, θα ειπή κανείς, είναι βέβαιο, οι απόστολοι έζησαν σαν σκυλιά. Και πέθαναν σαν κακούργοι.

Μα συμφώνησαν! Και τα έγγραψαν, όπως συμφώνησαν! Για – ποιος ξέρει τι συμφέροντα και υπολογισμούς!

Αντί για κάθε άλλη απάντηση, ας ιδούμε τι λέγει ο περίφημος Γάλλος μαθηματικός και φιλόσοφος Βλ. Πασκάλ:

«Η άποψη, ότι οι απόστολοι με αυτά που γράφουν στα ευαγγέλια μας απατούν, είναι πολύ ανόητη».

Ας προσπαθήσωμε να ιδούμε, που οδηγεί η σκέψη ότι οι δώδεκα απόστολοι, όταν ο Χριστός σταυρώθηκε και ετάφη, συσκέφθηκαν και αποφάσισαν να λένε ότι ο Χριστός αναστήθηκε!

Ένα τέτοιο πράγμα πρώτα από όλα θα εσήμαινε, ότι επήραν την απόφαση να τινάξουν στον αέρα όλες τις θεμελιώδεις κοσμικές και θρησκευτικές αρχές του παλαιού κόσμου!

Μα η ψυχή του ανθρώπου είναι σε φοβερό βαθμό ασταθής. Ταλαντεύεται. Δυσπιστεί. Αμφιβάλλει για όλα. Είναι εύκολο – μας λέει η πείρα – να κλονίση κανείς ακόμη και τον πιο σταθερό άνθρωπο. Αρκούν δύο υποσχέσεις. Αρκούν δύο υψηλής περιωπής δώρα.

Και μην ξεχνάμε, πως στην περίπτωση αυτή, έστω ένας και αν υπέκυπτε σ' αυτούς τους τόσο δυνατούς πειρασμούς, έστω ένας μόνο αν δεν άντεχε στα ακόμη πιο ισχυρά επιχειρήματα των αντιπάλων τους (δηλ. στην απειλή για βασανιστήρια, φυλακή και θάνατο!), ολόκληρο το οικοδόμημά τους κατέρρεε.

Μα κανείς δεν εκάμφθη. Γιατί δεν εκήρυτταν ιδέες, αλλά γεγονότα, με προεκτάσεις για όλη την αιωνιότητα.

Σε συμφωνίες για κέρδη, μπορεί να βρεθούν άνθρωποι που να εμμένουν! Μα σε συμφωνίες, που οδηγούν σε καταστροφή, δεν εμμένει κανείς!... Το μαρτύριο είναι πολύ πικρό! Οι μάρτυρες δεν ήσαν μόνο δώδεκα, αλλά εκατομμύρια!

Και μαρτυρία της πείρας του παρελθόντος (χιλιάδες χρόνια!...) είναι αδυσώπητη. Και μας λέει:

Μέχρι σήμερα δεν ευρέθησαν πουθενά δυο άνθρωποι, που να συμφώνησαν να πεθάνουν για ένα ψέμα, χωρίς μετά από λίγο να αλλάξουν γνώμη.

Πικρός ο θάνατος, ο χωρίς ελπίδα.

Γράφει ο διάσημος αμερικανός νομικός Simon Greenleaf (Σίμων Γκρήνληφ), καθηγητής στο πανεπιστήμιο του Χάρβαντ, που η ειδικότητά του ήταν: πώς πρέπει να συγκεντρώνουν οι δικαστικοί μαρτυρίες και ενδείξεις, και πώς να τις αξιολογούν, αν είναι σωστές ή όχι:

«Σε καμιά διήγηση ηρωϊκών πολεμικών κατορθωμάτων της παγκόσμιας ιστορίας δεν θα μπορέση κανείς να βρη παραδείγματα τέτοιας ηρωϊκής εμμονής σε αρχές, τέτοια υπομονή, και τέτοιον ανδρισμό.

Στους αποστόλους εδόθησαν χίλιες δυο αφορμές και ευκαιρίες «να πιαστούν» και να αναθεωρήσουν τις βασικές αρχές του «πιστεύω» τους. Μα δεν έκαμαν ποτέ.

Μετά από όλα αυτά είναι δυνατό ποτέ να ειπούμε, ότι οι

απόστολοι είναι αυτουργοί απάτης;
Λογικά και ιστορικο-δικαστικά τέτοια εκδοχή δεν στέκει!
Μήπως όμως είναι θύματα απάτης;

Μήπως απατήθηκαν οι Απόστολοι; (συνεχίζετε...)

(απο το βιβλίο “Τι είναι ο Χριστός” , κεφάλαιο Ε΄)